

Jaké jsou vaše dojmy z ostravského baletního souboru? Viděla jste naše tanečnický na jevišti nebo pouze při tréninku?

V Ostravě jsem byla poprvé díky Lence (pozn. Šéfka souboru L. Dřimalová), která mě pozvala. Celkově bylo skvělé sem přijet a po covidu dávat lekce baletnímu souboru. Myslím to tak, že poprvé po dlouhé době, po tak šiléném období, jsem měla možnost vyjet za prací. V Itálii to pro mě bylo opravdu těžké.

Viděla jsem, jak baletní soubor na sále zkouší Následky Juanja Arquése a opravdu šlo poznat, jak se každý den snaží ze sebe vydat to nejlepší, aby co nejvíce naplnil představu choreografa a pochopil každý pohyb a náladu, kterou tento balet má. A bylo moc fajn vidět, jak se tanečníci zlepšují s každou minout strávenou na sále.

Vaše profesní dráha vedla od tance praktického velmi brzy k učení a vedení kurzů. Byla přímočará a jasná?

Profesní dráha je stezka, na kterou se vydáte s tím vědomím, že budete postupovat krok za krokem. Nicméně v momentě, kdy dospějete, řeknete si, že je na čase předat své zkušenosti mladší generaci. Já studovala univerzitu pro učitele baletu při Akademii La Scala, abych měla ty správné kompetence a osvojila si tu správnou metodiku pro výuku tance. Ve svých 38 - 40 letech jsem pocítila potřebu stát se učitelem a v La Scale se mi naskytla příležitost učit v baletním souboru své kolegy. Pro mne to byla asi čtyřletá naprosto jedinečná zkušenost, jelikož jsem mohla učit ty nejlepší tanečnický v tak úžasném divadle...

Když vedete master class, trénujete nebo učíte, všímáte si talentů a můžete s nimi pak pracovat nebo jim pomoci posunout se dále? Stalo se vám, že jste vyloženě talent našla? Jaká je dnešní generace tanečnicků?

Z hlediska výuky tance bylo pro mě zajímavé i období lockdownu. To proto, že neoddělitelnou součástí tréninku se stalo online prostředí, což vedlo k tomu, že se člověk musel začít lépe vyjadřovat, protože nebyla možnost být se žákem fyzicky na sále, nebylo možné se jej dotknout, a žák zase neměl doma dostatečně veliké zrcadlo, takže v případě korekcí se musel spolehnout na to, co vnitřně cítil.

Současné generace má tu smůlu, že je pandemie covidu ovlivnila nařízenými a zavřenými divadly. Ted' už jen doufejme, že vše bude v pořádku a tanečníci se dostanou zpět na jeviště. Myslím, že tady v Ostravě mohou být tanečníci opravdu rádi, protože podmínky a personál, který o ně pečuje, jsou opravdu super.

V La Scale jsem našla veliký talent, se kterým jsem soustavně pracovala a mám obrovskou radost, protože všechno to naše společné úsilí vyústilo v to, že se při posledním konkurzu z mé studentky stala sólistka. Navíc ta dívka takto dospěla jako žena, ale navíc v sobě našla tu správnou umělkyni, což mě velmi těší.

Máte na kontě úctyhodný seznam rolí a za sebou dráhu primabaleríny v milánském Teatro alla Scala. Na kterou roli vzpomínáte nejraději, která byla nejtěžší, která u diváků nejoblíbenější?

Velmi si vážím toho, že jsem svou práci mohla dělat právě v La Scale, kde jsem strávila téměř 28 let... Když se ohlédnu zpět, uvědomuji si, jak to byla skvělá příležitost a hlavně privilegium pracovat s Rudolfem Nurejevem, Carlou Fracci a mnoha dalšími. Pamatuji si svou první roli, kterou mi tenkrát dala tehdejší šéfka baletu Elisabetta Terabust. Byla to Klára v Nurejevově zpracování Louskáčka. V té době mi bylo 24 let a pro mě to bylo opravdu úžasné. Jako poctu tomuto krásnému baletu, který snad brzo uvidíte i v Ostravě, jsem dala své dceři jméno Clara.

Měla jste čas vidět z Ostravy víc než jen baletní sál divadla a hotel?

Ano, prošla jsem se s Kateřinou, tajemnicí souboru, a ta mi ukázala okolí řeky Ostravice. A kromě toho, že to byl moc hezky strávený čas, jsem ráda, že o mě tak hezky pečovala po celou dobu mého pobytu zde.

Děkujeme za rozhovor!

